

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **ZZN Polabí, a. s.**, IČO 45148210
sídlem K Vinici 1304, Kolín

zastoupena advokátem JUDr. et Mgr. Tomášem Sequensem
sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1

za účasti: **Ing. M. K.**
bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2023, č. j. MMR-30385/2023-83,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

I.a Zrušení územního souhlasu krajským úřadem

1. Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 24. 6. 2019, č. j. 085793/2019/KUSK, v přezkumném řízení zrušil územní souhlas Městského úřadu Český Brod (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12. 4. 2016, č. j. MUCB 7934/2016 (dále jen „územní souhlas“), s umístěním stavby označené jako *Posklizňová linka se skladem obilovin a kukuřice v areálu ZZN Polabí v Klučově včetně úprav zpevněných ploch a oplocení* na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG a XH v katastrálním území X, který byl vydán k žádosti žalobkyně (dále jen „stavebník“). Vyšel přitom především z rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 46 A 68/2016-153, kterým zdejší soud (k žalobě nynější osoby zúčastněné na řízení) deklaroval nezákonnost územního souhlasu a který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 131/2019-64. Oba rozsudky dospěly ke shodnému závěru, že nebylo možné realizovat výše uvedenou stavbu na základě pouhého územního souhlasu. Stavebník nemohl být podle krajského úřadu v dobré víře, že územní souhlas k provedení stavby postačí.

I.b Předchozí rozhodnutí žalovaného

2. K odvolání stavebníka žalovaný nejprve rozhodnutí krajského úřadu zrušil rozhodnutím ze dne 19. 12. 2019, č. j. MMR-41518/2019-83/2844, a řízení zastavil. Souhlasil s krajským úřadem, že územní souhlas byl nezákonný a že stavebník měl nebo přinejmenším měl mít vědomost o tom, že k umístění a provedení posklizňové linky včetně souvisejících staveb nepostačuje pouze územní souhlas. Uzavřel však, že „*přestože má [...] na základě všech výše uvedených skutečností pochybnosti o tom, že odvolatelka [tj. stavebník] byla v dobré víře, že nabyla práva k realizaci svého záměru v souladu se stavebním zákonem, nemůže konstatovat, že by v daném případě nastala taková skutečnost, která by existenci víry odvolatelky v existenci zákonnosti a neměnnosti územního souhlasu jednoznačně vyvrátila*“. Újma, která by zrušením územního souhlasu vznikla stavebníkovi by byla podle názoru žalovaného větší než újma osoby zúčastněné na řízení nebo újma, která by mohla vzniknout veřejnému zájmu.

I.c Rozsudek č. j. 43 A 20/2020-174

3. Zdejší soud k žalobě nynější osoby zúčastněné na řízení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2019 zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 8. 11. 2022, č. j. 43 A 20/2020-174).
4. Ve zmíněném rozsudku soud upozornil, že vydání územního souhlasu je zjednodušeným procesem umístění záměru do území, který je primárně určen pro záměry „nekonfliktní“, u nichž se nepředpokládá ani střet s veřejnými zájmy, ani zásah do práv vlastníků okolních nemovitostí. Stavebník si v této věci musel být vědom skutečnosti, že stavba nekonfliktní záměr nepředstavuje a že její umístění a následný provoz může negativně zasáhnout vlastníky okolních nemovitostí.
5. Dále soud konstatoval, že mezi účastníky řízení nebylo sporné, že stavebník je osoba podnikající v zemědělské výrobě mající již z minulosti zkušenosti s realizací staveb podobných té, která byla umístěna nezákonným územním souhlasem. Z tohoto důvodu nepochybně věděl, jakým imisím budou vlastníci sousedních pozemků (ať už tzv. „mezující“ či „nemezující“) čelit. Ani žalovaný, ani stavebník přitom nezpochybnili, že s provozem posklizňové linky jsou spojeny hlukové imise. To, že provoz stavby představuje významný

zdroj hluku, vyhodnotil soud již v rozsudku č. j. 46 A 68/2016-153, později aprobovaném Nejvyšším správním soudem (viz výše bod 1). Osoba zúčastněná na řízení (*pozn. soudu*: v tehdejší řízení žalobkyně) se se stavebníkem sice přela o konkrétní hodnoty akustického tlaku, avšak otázka, zda v důsledku provozu stavby dojde k překročení hygienického limitu hluku, nebyla ve skutečnosti podstatná. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že jakýkoliv výraznější nárůst hluku způsobený záměrem, který může zatěžovat a obtěžovat okolí, představuje podstatnou změnu poměrů v území.

6. Stavebník si podle soudu musel být dobře vědom i dalších negativních vlivů, které bude stavba a její provoz na její okolí mít, zejm. prašnosti či intenzivních odrazů slunečního záření od ocelového pláště sil, na něž poukazovala osoba zúčastněná na řízení. Soud dodal, že i kdyby si snad stavebník neuvědomoval, že vlastníky sousedních nemovitostí můžou obtěžovat odlesky slunečního svitu, nepochybně si musel být vědom už jen toho, že sila – ocelové válce o průměru 14,63 m a výšce 22,49 m – představují v krajině natolik dominantní prvky, že již jejich pouhé umístění v řádech desítek metrů od přilehlých rodinných domů poměry v území významně ovlivní. Stavebník si rovněž byl nepochybně vědom toho, že se sporná stavba nachází v těsné blízkosti několika rodinných domů, a tedy že ruch zemědělského střediska – do té doby od rodinných domů poměrně vzdálený – bude po uvedení nové posklizňové linky do provozu vlastníkům okolních nemovitostí mnohem více na obtíž. Sporná stavba je přitom sama o sobě významným zdrojem hluku.
7. Soud tedy dospěl k závěru, že si byl stavebník předem vědom toho, že stavba podstatně ovlivní poměry v území. Musel si být vědom i toho, že k tomuto závěru měl správně dospět rovněž stavební úřad, jakož i toho, že již tato skutečnost sama o sobě znemožňuje umístění stavby posklizňové linky na podkladě pouhého územního souhlasu, tj. že by vydání územního souhlasu bylo v daném případě v rozporu se zákonem.
8. Dále soud připomněl, že pro účely posuzování dobré víry stavebníka je třeba rozlišovat případy, kdy stavebník mohl být v přirozené nejistotě, zda v důsledku umístění stavebního záměru dojde k podstatné změně poměrů v území (tj. případy hraniční, kdy skutečně nelze předjímat výklad příslušného stavebního úřadu), od případů, kdy je podstatná změna poměrů v území na první pohled zcela patrná. S ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci považoval soud za jednoznačné, že nyní posuzovaná stavba je příkladem stavebního záměru, o jehož posouzení z hlediska podmínek § 96 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“) nemohlo být pro shora uvedené vlastnosti a parametry (výška, blízkost zástavbě rodinných domů, produkované imise – hluk, prašnost, odraz slunečního záření) žádných pochyb.
9. Vydal-li navzdory těmto skutečnostem stavební úřad územní souhlas se spornou stavbou, jednalo se o případ natolik flagrantní nezákonnosti, že stavebník nemohl být v dobré víře v práva tímto územním souhlasem nabytá. Jinými slovy, stavebník si podle názoru soudu musel být vědom konfliktnosti stavby, jakož i následného nezákonného posouzení záměru stavebním úřadem, tj. rozporu s § 96 odst. 1 stavebního zákona. V této souvislosti soud připomněl také zásadu *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákonů neomlouvá), která platí pro každého, a tím spíše i pro akciovou společnost, která realizuje stavební záměry v řádech nejméně desítek milionů korun, a o níž se lze důvodně domnívat, že buď přímo disponuje zaměstnanci odborně vybavenými v oblasti stavebního práva, nebo že má k dispozici alespoň externího odborníka poskytujícího právní služby. O podmínce uvedené v § 96 odst. 1 stavebního zákona tak musel stavebník podle názoru soudu vědět.

10. Soud byl ve shodě se žalovaným rovněž toho názoru, že stavebník si musel být vědom také toho, že vydání územního souhlasu v daném případě brání i sama skutečnost, že stavební záměr kvůli jeho jednotlivým částem typově nespadá do některé z kategorií vymezených v § 96 odst. 2 stavebního zákona. V této souvislosti pak soud odkázal na předchozí rozsudek č. j. 46 A 68/2016-153 (viz výše bod 1), v němž uvedl, že *„[z]atímco síla s expediční částí posklizňové linky byla vytvořena strojírenskou technologií, nikoliv stavební činností, a lze je tak považovat za výrobky plnící funkci stavby ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bodu 16 stavebního zákona, ostatní části stavby, tj. ocelovou halu, železobetonovou podzemní stavbu, kobku pro ukládání odpadu, komunikace a zpevněné plochy, za tyto výrobky považovat nelze. Jsou totiž výsledkem stavební činnosti, vznikly užitím stavební nebo montážní technologie.“* Stavebník – akciová společnost podnikající v zemědělství – si musel být i s ohledem na jeho předchozí zkušenosti vědom toho, že pro některé části stavby (viz výše uvedená ocelová hala, železobetonová podzemní stavba, kobka pro ukládání odpadu, komunikace a zpevněné plochy) územní souhlas vydat nelze.
11. Nadto, jak upozornil i žalovaný v rozhodnutí ze dne 19. 12. 2019, stavebník popsal v žádosti záměr velmi obecně, bez uvedení konkrétních údajů a popisu jeho jednotlivých částí, a musel si být vědom, že stavebnímu úřadu nepředložil doklady a podklady v rozsahu stanoveném stavebním zákonem a prováděcími vyhláškami.
12. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že stavebník realizoval stavbu na podkladě územního souhlasu, ačkoliv si musel být vědom toho, že realizaci stavby musí (pro její „konfliktnost“, resp. pro její potenciál výrazně změnit poměry v území, jakož i pro její samotné parametry) předcházet řádné územní a stavební řízení. K tomu navíc přistoupila žalovaným zmiňovaná nedostatečnost podkladů přiložených k žádosti o vydání územního souhlasu. Tyto skutečnosti pak samy o sobě znamenaly, že stavebník nenabyl práva územním souhlasem v dobré víře. Nebyla tak splněna již první podmínka nutná pro zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Soud se proto již nezabýval otázkou, jaká újma by stavebníkovi zrušením územního souhlasu vznikla a jaká újma vedle toho vznikla vydáním nezákonného souhlasu jiným osobám nebo veřejnému zájmu, neboť by to bylo s ohledem na zjištěnou absenci dobré víry stavebníka nadbytečné.

I.d Napadené rozhodnutí

13. Po vrácení věci k dalšímu řízení na základě výše shrnutého zrušujícího rozsudku žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání stavebníka zamítl a potvrdil rozhodnutí krajského úřadu, který v přezkumném řízení územní souhlas zrušil.
14. Po shrnutí procesního vývoje, obsahu odvolání stavebníka a vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalovaný připomněl, že sporný územní souhlas byl prohlášen nezákonným rozsudkem č. j. 46 A 68/2016-153, který byl následně potvrzen Nejvyšším správním soudem. Dále shrnul závěry vyplývající z rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174, kterým bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno. Zdůraznil, že soud se s názorem žalovaného týkajícím se dobré víry ztotožnil potud, že došlo k pochybení orgánů veřejné moci, o kterém stavebník musel vědět. Podle soudu si stavebník musel být vědom, že umístěním záměru výrazně změní poměry v území, a že proto umístění záměru mělo předcházet územní a stavební řízení. Soud přitom dovodil, že tato skutečnost sama o sobě znamená, že stavebník nenabyl práva z územního souhlasu v dobré víře, a proto již není třeba se zabývat otázkou újmy. Žalovaný zdůraznil, že tímto právním názorem je vázán.

15. Podle žalovaného je třeba nezákonnost územního souhlasu spatřovat v tom, že nebyly splněny podmínky pro vydání zjednodušeného povolení pro umístění stavby stanovené v § 96 odst. 1 stavebního zákona. Vzhledem k charakteru sporné stavby, její velikosti, emitujícímu hluku (podle souhrnné zprávy 90 dB) a prachu a vzhledem k blízkosti nejbližší stavby pro bydlení ve vzdálenosti 30 m, zde existoval předpoklad, že realizací stavby dojde ke změně poměrů.
16. Ustanovení § 96 odst. 2 stavebního zákona dále vyžaduje, aby byl záměr uveden v § 103 téhož zákona. Podle souhrnné zprávy se mělo jednat o výrobek plnící funkci stavby ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bodu 16 stavebního zákona. Některé součásti posklizňové linky však nelze pod tento pojem podřadit. Příjmový betonový žlab, ocelová hala, kobka pro ukládání odpadu a dvě sila zcela odpovídají definici „stavby“ podle stavebního zákona. Ocelová sila této definici odpovídají, protože byla provedena stavební a montážní činností, jedná se o zásobníky zemědělských produktů, které se skládají ze základové betonové konstrukce, obvodového pláště tvořeného rámovým skeletem a velkoformátovými plechovými segmenty a střechy. Silo, jako zásobník na zemědělské produkty do určité zákonem stanovené velikosti, bylo možné povolit územním souhlasem do novely stavebního zákona provedené zákonem č. 350/2012 Sb., která tento typ staveb z možnosti použití zjednodušeného povolovacího procesu vyjmula.
17. Skutečnost, že spornou stavbu nelze podřadit pod výrobek plnící funkci stavby, nelze obejít prohlášením výrobce o shodě, neboť to dokládá pouze soulad s předpisy a normami EU. Jedná se o písemné prohlášení výrobce, že výrobek splňuje požadavky technických předpisů platných v EU a že byl dodržen stanovený postup při posouzení shody. Tento doklad se týká strojního zařízení, nikoliv staveb, které jsou součástí technologického celku posklizňové linky. Vyjádření výrobce není dokladem, že se jedná o výrobek plnící funkci stavby.
18. Územním souhlasem nebylo možné povolit ani odstavné a manipulační plochy, které byly provedeny v rozsahu překračujícím limity stanovené stavebním zákonem pro možnost jejich povolení územním souhlasem (max. 1 000 m²). Překročení limitů lze dovodit nejen z rozhodnutí Městského úřadu Český Brod, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 7. 3. 2016, kterým byl stavebníkovi udělen souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu v rozsahu 2 892 m² pro skladovací plochu pro krátkodobé skladování a zpevnění plochy obslužné komunikace na pozemcích parc. č. XC, XD, XE a XG, ale vyplývá i ze srovnání situace z leteckých snímků areálu stavebníka před a po realizaci úpravy ploch.
19. Nezákonnost územního souhlasu spočívá v nesplnění podmínky stanovené v § 96 odst. 5 stavebního zákona, podle které se zjednodušený postup umístění záměru formou územního souhlasu nepoužije v případě, kdy mohou být přímo dotčena práva dalších osob kromě vlastníků pozemků mezujících. Vzhledem k charakteru, velikosti a produkovaným imisím (hluku a prachu) a v návaznosti na vzdálenost sporné stavby od staveb pro rodinné bydlení nelze vyloučit možnost zásahu do práv dalších osob, než jsou vlastníci mezujících pozemků.
20. Vzhledem k nezákonnosti souhlasu se žalovaný dále zabýval otázkou, zda stavebník nabyl práva z územního souhlasu v dobré víře. Úvodem k dobré víře citoval obecná pravidla z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16. Dále konstatoval, že v žádosti stavebník identifikoval záměr jako *posklizňovou linku se skladem obilovin včetně úpravy ploch* a popsal jej jako *montáž dvou ocelových sil, příjezdového koše a čističky obilovin*

na železobetonový základ v areálu ZZN Polabí a zpevněné plochy a oplocení. Z projektové dokumentace však vyplynulo, že součástí žádosti byly také stavby příjmového žlabu, ocelové haly a kobky na odpady, jejichž provedení jednoznačně odpovídá definici stavby. Nejedná se o výrobky, a nelze je podřadit pod výrobky plnící funkci stavby, pro které by postačoval územní souhlas. Nadto, stavebník popsal záměr v žádosti velmi obecně, bez uvedení konkrétních údajů a popisu jednotlivých částí. Také předložené výkresy nesplňovaly všechny požadavky stavebního zákona a prováděcích předpisů.

21. Vzhledem ke skutečnosti, že stavebník podniká v zemědělské výrobě a sporný záměr realizoval s nákladem několika milionů, nelze mít za to, že by z předchozí praxe nebo na základě přípravy záměru nevěděl či si nezjistil, jaká povolení podle stavebního zákona jsou potřebná pro umístění a provedení jednotlivých částí a celého záměru, a jaký má být rozsah a obsah žádosti. Stavebník měl nebo měl mít vědomost o tom, že se nejedná pouze o zařízení plnící funkci stavby, ale že součástí záměru jsou stavby vyžadující projednání v územním a stavebním řízení. Podle žalovaného měl stavebník vědomost o tom, že k umístění záměru nepostačuje územní souhlas, a musel si být vědom, že stavebnímu úřadu nepředložil doklady a podklady v rozsahu stanoveném stavebním zákonem a prováděcími předpisy.
22. S odkazem na rozsudek č. j. 43 A 20/2020-174 žalovaný dodal, že stavebník si musel být vědom také skutečnosti, že umístěním záměru dojde k podstatné změně poměrů v území. Z jeho podnikatelské činnosti mu muselo být zřejmé, že umístění a následný provoz negativně zasáhne vlastníky okolních nemovitostí. V této souvislosti žalovaný shrnul argumentaci uvedenou ve zmíněném rozsudku a zdůraznil závěr, podle kterého stavebník nenabyl práva z územního souhlasu v dobré víře. Z tohoto důvodu se žalovaný již nezabýval otázkou poměru újmy stavebníka zrušením územního souhlasu a újmy, která by vznikla nezákonným souhlasem jiným osobám nebo veřejnému zájmu. Takové posouzení by bylo s ohledem na zjištěnou absenci dobré víry stavebníka nadbytečné.

II. Obsah žaloby

23. Stavebník brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2023 žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
24. Napadenému rozhodnutí vytýká nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalovaný postavil odůvodnění na závěrech rozsudku č. j. 43 A 20/2020-74, přičemž pouze nekriticky přejal argumentaci soudu, aniž by dále zjišťoval skutkový stav a učinil vlastní řádné odůvodnění, které by bylo opřeno o náležité dokazování. Žalovaný pouze zopakoval závěr, že si stavebník byl údajně vědom rozporu územního souhlasu se stavebním zákonem, a proto údajně chyběla jeho dobrá víra v zákonnost územního souhlasu. Tento závěr je však postaven na velmi zjednodušených a zkreslených zjištěních, což vedlo k nedostatečnému posouzení otázky, zdali byl stavebník v dobré víře.
25. Vázanost správního orgánu právním názorem soudu není bezbřehá a nezavazuje správní orgán povinnosti řádně zjistit skutkový stav a rozhodnutí náležitě a přesvědčivě odůvodnit. Prolomení vázanosti právním názorem soudu přichází v úvahu např. tehdy, pokud po zrušení rozhodnutí správní orgán učinil nová skutková zjištění. Žalovaný však v dalším řízení skutkový stav vůbec nezjišťoval a opřel své závěry o nezjištěné skutečnosti.
26. Při posouzení dobré víry musí být přitom zohledněno více aspektů. Z podstaty věci se jedná o proces složitý, při němž je třeba věnovat náležitý prostor všem potenciálně významným hlediskům. Na tyto povinnosti žalovaný rezignoval a pro zjištění absence dobré víry mu

stačily (s pouhým odkazem na rozsudek č. j. 43 A 20/2020-74) pouze nepodstatné skutečnosti, a to domnělá podstatná změna místních poměrů, předpokládaná možnost právní konfrontace a údajný provoz i jiných posklizňových linek, ačkoliv tyto skutečnosti nebyly v řízení předmětem dokazování, a tedy nebyly prokázány.

27. Uvádí-li žalovaný, že si stavebník „*musel být vědom*“, neprokazuje, jaký stupeň vědomosti byl u stavebníka dán. Pro vyvrácení dobré víry je nezbytný jednoznačný důkaz opaku. Je proto zřejmé, že žalovaný absenci dobré víry náležitě a přesvědčivě neodůvodnil, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
28. Nepřezkoumatelností trpí napadené rozhodnutí i proto, že se žalovaný nevypořádal s tím, jaké důsledky bude mít pro stavebníka zrušení územního souhlasu. Neučinil-li tak, nedostál imperativu vyplývajícímu z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 17/16, podle něž je třeba minimalizovat negativní dopady na oprávněnou osobu, tedy stavebníka. Otázka proporcionality nebyla předmětem přezkumu, ačkoliv jím být měla.
29. Stavebník je proto přesvědčen, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav a založil napadené rozhodnutí na pouhých spekulacích. Žalovaný neprovedl náležité dokazování (ostatně ani nenařídil ústní jednání), a nedospěl tak k žádným kvalifikovaným skutkovým zjištěním, která by umožňovala přijetí jednoznačného právního závěru. Právní závěr žalovaného nemá oporu ve skutkových zjištěních, neboť z něj zejména nevyplyvá jednoznačný závěr o podstatné změně poměrů ani o shodnosti ostatních záměrů stavebníka s posuzovanou stavbou. Z tohoto důvodu nemůže být řádně odůvodněn závěr o absenci dobré víry. Z rozhodnutí není vůbec zřejmé, na jakých důkazech žalovaný svá nesprávná a nedostatečná skutková zjištění založil, vyšel naopak pouze z několika dílčích neúplně zjištěných skutečností, jimž přiznal charakter nezvratných důkazů.
30. Dále stavebník žalovanému vytýká, že nenařídil ústní jednání, přestože bylo nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv stavebníka. Stavebník si je vědom § 49 správního řádu, podle něhož účastníkům řízení není (s výjimkou případů stanovených zákonem) explicitně přiznáno právo na nařízení ústního jednání. Je však přesvědčen, že v tomto případě existovala objektivní nutnost ústní jednání nařídít. Nařízení jednání má navíc zpravidla význam tehdy, vystupuje-li v řízení více účastníků s protichůdnými zájmy.
31. Žalovaný uplatnil argumentaci, kterou převzal z rozsudku č. j. 43 A 20/2020-74 a která byla odlišná od rozhodnutí krajského úřadu ze dne 24. 6. 2019. Na rozdíl od krajského úřadu se totiž zaměřil pouze na dvě (z pohledu stavebníka) marginální okolnosti, aniž by měl stavebník možnost se v řízení vyjádřit. Je proto evidentní, že posouzení dobré víry bylo pouze spekulativní, přičemž stavebníkovi nebyl dán prostor uvést tyto domněnky na pravou míru na ústním jednání. Tímto chybným postupem žalovaný znemožnil objasnění skutečné vědomosti stavebníka a splnění účelu řízení.
32. Zabýval-li se žalovaný také otázkou změny místních poměrů, měl podle stavebníka provést ohledání na místě. Tuto otázku bylo s těží možné zjistit pouze z fotografií a parametrů stavby bez náležitých svědeckých výpovědí a ohledání na místě. Žalovaný měl zjistit stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důležitost ohledání na místě v případě imisí zdůrazňuje i komentářová literatura k § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
33. Dále stavebník namítá, že žalovaný aplikoval závěry nálezu sp. zn. I. ÚS 17/16 účelově a neúplně. Podle žalovaného spadá nyní posuzovaná věc do druhé z kategorií zmíněných Ústavním soudem, která zahrnuje situace, kdy pochybil správní orgán, ale osoba, které

napadené rozhodnutí svědčí, musela o tomto pochybení vědět. Aby však bylo možné takový závěr přijmout, je třeba zohlednit všechny v úvahu připadající skutečnosti.

34. Dobrá víra je termínem soukromého práva a občanský zákoník ji v § 7 presumuje. Kdokoli ji chce vyvrátit, musí prokázat absenci dobré víry. V oblasti veřejné správy vznikají práva nabytá v dobré víře zejména na základě rozhodnutí správního orgánu, kterým je i územní souhlas. Zásada ochrany dobré víry souvisí s principem presumpce správnosti veřejnoprávních aktů i zásadou právní jistoty a důvěry v právní řád.
35. V této souvislosti stavebník poukazuje také na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16, který Nejvyšší správní soud kritizoval v rozsudku 30. 9. 2021, č. j. 8 As 127/2019-88, s tím že tento nálezy se týkal přezkumu licencí k výrobě elektrické energie ze solárních elektráren v době „solárního boomu“ a že nebude mít precedenční účinky. Také nálezy sp. zn. I. ÚS 17/16 se však týkal přezkumu licencí k výrobě elektrické energie. Je proto třeba vzít v úvahu omezený dopad obou těchto nálezů, neboť se týkaly specifického kontextu.
36. Žalovaný dovozuje absenci dobré víry primárně z § 96 odst. 1 stavebního zákona. Podle stavebníka je proti smyslu právní úpravy, aby byl jakkoliv sankcionován žadatel o vydání územního souhlasu, pamatuje-li stavební zákon přímo na případ, kdy zamýšlený záměr nesplňuje předpoklady pro jeho vydání. Jediným přípustným důsledkem je v takovém případě zahájení územního řízení.
37. Zároveň je třeba vzít v úvahu, že změna poměrů musí být podstatná, tj. flagrantní a na první pohled evidentní. Areál stavebníka byl již před umístěním posklizňové linky provozován se stejným účelem a nacházela se v něm jiná síla, nelze proto bez dalšího přijmout závěr, že výstavbou jednoho dalšího síla se poměry v území podstatně změní. Žalovaný na podrobné posouzení podstatné změny poměrů a na vyhodnocení tvrzených imisí rezignoval. O tom vypovídá skutečnost, že neprovedl ohledání na místě, které by vyloučilo extrémně zjednodušené a paušalizované závěry, které nemají oporu ve spisu ani ve skutečném stavu věci. Žalovaný se např. nezabýval faktickou hodnotou hluku. Stavebník je přitom přesvědčen, že k vybočení z místních standardů v žádném případě nedochází. Žalovaný blíže nezkoumal ani další tvrzené dopady jako prašnost a světelné odrazy a nezjišťoval, zda tatáž úroveň prašnosti není dána již přítomností zemědělského areálu ve vesnici. Ke zvýšené prašnosti v Klučově totiž docházelo již před realizací záměru. Tytéž závěry lze učinit ke světelným odrazům, neboť v areálu se i před tím nacházela síla. Krom toho, odrazy slunečního záření jsou v zástavbě běžné a z povahy věci časově omezené. Stavebník navíc síla zaplachtoval, jak je zřejmé i z fotodokumentace, která je součástí správního spisu, ale kterou žalovaný účelově pominul.
38. Stavebník nesouhlasí ani s tím, že z pouhé skutečnosti, že údajně provozuje nebo provozoval posklizňové linky na jiných místech, lze dospět k jednoznačnému závěru, že musel vědět o negativním vlivu na vlastníky okolních nemovitostí. Každá posklizňová linka má odlišné parametry, a tedy i dopady na své okolí. Těmito skutečnostmi se však správní orgány nezabývaly, a namísto toho vystavěly svá rozhodnutí na domněnkách.
39. Argumentace žalovaného, který nejprve připouští složitost právních předpisů v oblasti stavebního práva, ale následně dovozuje, že se jednalo o tak flagrantní nezákonnost, že stavebník nemohl být v dobré víře, je podle stavebníka účelová. Jestliže je závazná interpretace neurčitěho pojmu podstatná změna poměrů v pravomoci stavebního úřadu, nelze o její patrnosti vůbec uvažovat. Přístup žalovaného nemá oporu v právních předpisech

a jím dovozená kritéria pro posouzení dobré víry jsou irelevantní. Podstatná kritéria jsou naopak přehlížena.

40. Stavebník nesouhlasí ani s tím, že lze absenci dobré víry dovodit z podoby podkladů, které předložil k žádosti. Stavební zákon výslovně počítá s tím, že žádost nemusí být úplná, a upravuje proto postup odstraňování vad. Pokud stavební úřad takto nepostupoval, nelze bez dalšího dovozovat absenci dobré víry. Za posouzení souladu záměru se zákonnými požadavky je zodpovědný primárně správní orgán.
41. Stavebník shrnul, že absence jeho dobré víry byla dovozena pouze z dílčích skutečností, které byly jednostranně interpretovány. Je naopak přesvědčen, že pro závěr o absenci dobré víry žádné skutečnosti nesvědčí.
42. Nadto, i pokud by byl přijat závěr o absenci dobré víry, je podle judikatury Ústavního soudu stále nezbytné v případě zrušení správního aktu zmírnit negativní dopady do právní sféry adresáta tohoto aktu (viz výše zmíněné nálezy sp. zn. I. ÚS 946/16 a sp. zn. I. ÚS 17/16). Povinnost posoudit přiměřenost zásahu do pravomocného rozhodnutí zmiňuje i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2022, č. j. 14 A 188/2021-45. Žalovaný však negativní dopady napadeného rozhodnutí neposuzoval a nezabýval se tím, jak tyto dopady zmírnit, a to za situace, kdy byl územní souhlas vydán před více než 7 lety.
43. V souladu s § 94 odst. 4 správního řádu měl žalovaný posoudit také proporcionalitu újem. Vzhledem k neprokázání absence dobré víry byl žalovaný povinen se touto otázkou zabývat a měl posoudit proporcionalitu mezi právy stavebníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na jedné straně a požadavkem na zákonnost na straně druhé. Jestliže proporcionalitu neposoudil, je jeho rozhodnutí neúplné, a proto nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

44. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval procesní historii předcházející vydání napadeného rozhodnutí a argumenty obsažené v jeho odůvodnění. K námitce nepřezkoumatelnosti dodal, že rozsudkem č. j. 43 A 20/2020-174 byl vázán. Ústní jednání ani místní šetření neprováděl, protože v přezkumném řízení, resp. navazujícím odvolacím řízení se vychází z právního stavu v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí (územního souhlasu) a následné dokazování se již neprovádí. Skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, byly ve spise doloženy. Závěrem dodal, že ze zrušení územního souhlasu nevyplývá nutnost posklizňovou linku bourat, to by byl až důsledek rozhodnutí o odstranění stavby. Stavebník má přitom možnost požádat o dodatečné povolení stavby.

IV. Posouzení žaloby soudem

45. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci stavebníka doručeno dne 29. 5. 2023 a žaloba byla podána dne 11. 7. 2023), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované formální náležitosti. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem účastníci souhlasili (žalovaný výslovně a stavebník implicitně).
46. Žaloba není důvodná.
47. Jak vyplývá již z výše uvedené rekapitulační části, zdejší soud se nynější věci nezabývá poprvé. Nezákonnost územního souhlasu, jehož se toto řízení týká, soud deklaroval

v rozsudku č. j. 46 A 68/2016-153, který byl potvrzen rozsudkem NSS č. j. 9 As 131/2019-64. Ze závěru o nezákonnosti územního souhlasu pak vycházely správní orgány v přezkumném řízení, v němž dále zkoumaly, zda jsou splněny podmínky pro zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu (*„Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.“*). I touto otázkou se již soud zabýval, a to v rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174, jímž zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

48. V tomto dalším (pokračujícím) řízení pak byl žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), stavebník mu proto nedůvodně vytýká, že ze závěrů soudu vycházel a „nekriticky je přijal“.
49. Správní orgán je povinen se závazným právním názorem soudu řídit, přičemž nerespektování tohoto požadavku je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25). Dokonce i tehdy, podá-li správní orgán proti zrušujícímu rozsudku kasační stížnost, je jeho povinností pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem soudu, ledaže jeho kasační stížnosti přizná Nejvyšší správní soud odkladný účinek.
50. Stavebníkovi lze přisvědčit v obecné rovině pouze potud, že závaznost právního názoru soudu pro správní orgán má určité limity. Správní orgán nebude právním názorem vázán typicky v situacích, kdy se skutkový stav v důsledku dalšího dokazování natolik proměnil, že soudem vyslovený právní názor se stal neaplikovatelným. Obdobný dopad může mít následná změna rozhodného právního předpisu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003-56). Na závaznost právního názoru může mít vliv také kvalifikovaná změna judikatury, tedy změna *„na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát NSS povinen akceptovat v novém rozhodnutí“* (tedy změna v důsledku rozhodnutí rozšířeného senátu, Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva nebo Soudního dvora EU, viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS).
51. Ani jedna z těchto situací však v nyní posuzované věci nenastala. Ke změně rozhodné právní úpravy ani související judikatury nedošlo. Z rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174 je pak zřejmé, že se soud jednoznačně vyjádřil ke všem rozhodným právním otázkám, přičemž neměl pochybnosti o dostatečně zjištěném skutkovém stavu a neuložil žalovanému, aby skutkový stav dále doplňoval (srov. výše body 3 až 12). Pro doplnění dokazování v dalším řízení před žalovaným tak již nebyl prostor ani žádný objektivní důvod.
52. Také soud je při opakovaném posuzování stejné věci vázán svým dříve vysloveným právním názorem, nedošlo-li v období mezi jeho jednotlivými rozhodnutími ke změně skutkového nebo právního stavu věci nebo soudní judikatury pro soud závazné (viz např. rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023-72). Jak vyplývá již z výše uvedeného, k takové změně nedošlo.
53. Stavebník přitom v žalobě ve skutečnosti spíše než s žalovaným polemizuje se závěry zdejšího soudu vyjádřenými v rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174, což vyplývá i ze skutečnosti, že text nynější žaloby je téměř doslovně shodný s textem kasační stížnosti, kterou stavebník proti rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174 podal. O této kasační stížnosti však již rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 9. 2023, č. j. 2 As 278/2022-60, v němž

argumentům stavebníka nepřisvědčil, a naopak potvrdil závěry rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174. Žaloba přitom nepřináší žádné nové argumenty, ke kterým by se Nejvyšší správní soud nevyjádřil. Soud proto z rozsudků č. j. 2 As 278/2022-60 a č. j. 43 A 20/2020-174 vychází i v tomto řízení.

54. Zároveň soud podotýká, že nesouhlas s výsledným právním posouzením nelze zaměňovat za nepřezkoumatelnost nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, resp. o tom, jak by měla být zodpovězena právní otázka, ale objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Obdobně, nedostatečně zjištěným skutkovým stavem nejsou situace, kdy správní orgán nezjišťoval skutkový stav k otázkám, které nejsou pro věc rozhodné a které nemohou na výsledku řízení nic změnit.
55. Z rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174 vyplýval jednoznačný závěr o absenci dobré víry stavebníka, žalovaný proto nebyl povinen ani oprávněn tuto otázku znovu přehodnocovat, vést k ní dokazování či doplnit vlastní podrobnější úvahy, ale byl oprávněn i povinen ze zmíněného závěru soudu vycházet. Nejvyšší správní soud potvrdil, že závěry rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174 (které následně převzal žalovaný) nebyly zkreslené ani zjednodušené či nedostatečně podložené (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, body 45 až 48). Nejvyšší správní soud také potvrdil, že nebylo potřebné zjišťovat „*jaký stupeň vědomosti byl u stěžovatelky [stavebníka] dán*“, nebylo totiž podstatné, zda si stavebník byl vědom nebo „pouze“ měl být vědom nezákonnosti územního souhlasu (tamtéž). Objektivní potřeba pro doplnění dokazování ani provedení ústního jednání tedy nenastala. Stavebníkovi přitom nic nebránilo se v průběhu řízení před žalovaným k rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174 vyjádřit písemně, což také učinil v podáních ze dne 23. 11. 2022 a ze dne 22. 12. 2022, v nichž informoval žalovaného o podání kasační stížnosti a navrhl přerušení řízení do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
56. Nejvyšší správní soud také potvrdil, že pokud soud v rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174 dospěl k závěru, že stavebník nenabyl práva z nezákonného územního souhlasu v dobré víře, a z tohoto důvodu již neposuzoval důsledky zrušení územního souhlasu pro stavebníka, nebyl rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ani nezákonný. Takový postup byl totiž souladný s § 94 odst. 4 správního řádu. Teprve je-li učiněn závěr o nabytí práv v dobré víře, přistupuje se k identifikaci újem hrozících jednotlivým účastníkům a jejich poměřování (rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, body 47 a 70). Z téhož důvodu pak není nepřezkoumatelné ani napadené rozhodnutí. Žalovaný postupoval shodně jako soud v rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174 a odůvodnil nesplnění podmínek pro zastavení přezkumného řízení absencí dobré víry stavebníka. V takovém případě již nebyl povinen zkoumat újmu stavebníka ani posuzovat přiměřenost dopadů zrušení územního souhlasu do stavebníkovy právní sféry.
57. Z rozsudku č. j. 2 As 278/2022-60 pak vyplývá nejen přezkoumatelnost, ale i správnost, resp. zákonnost závěru zdejšího soudu o absenci dobré víry stavebníka. Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že má za prokázané, že stavbou došlo k podstatné změně poměrů, což potvrdil i ve svém dřívějším rozsudku č. j. 9 As 131/2019-64 (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 62). Právě ze zmíněného rozsudku č. j. 9 As 131/2019-64 a jemu předcházejícího rozsudku zdejšího soudu č. j. 46 A 68/2016-153 vycházel i žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí, nebyl proto povinen provádět dokazování k otázce, která již byla správními soudy pravomocně rozhodnuta.

58. Nadto, pro účely nynějšího řízení, v němž byla stěžejní otázka dobré víry stavebníka, nebylo ani nutné prokázat, že k podstatné změně poměrů došlo. Rozhodnou byla naopak otázka, zda měl stavebník podstatnou změnu poměrů předpokládat, a dovodit tak, že územní souhlas není pro stavbu dostačující. Z tohoto důvodu nebylo třeba podrobně vyhodnocovat jednotlivé imise, jak se stavebník mylně domníval i v nynější žalobě (srov. rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 63).
59. Nejvyšší správní soud přisvědčil také argumentu zdejšího soudu (který následně převzal žalovaný), že stavebník jako osoba podnikající v zemědělské výrobě a mající již z minulosti zkušenosti s realizací staveb podobných nyní posuzované si musel být vědom, že se s předmětnou stavbou a jejím provozem pojí negativní projevy na okolí jako je hluk, prašnost či odrazy slunečního záření. Při umístění takové stavby v blízkosti obytné zástavby je podle Nejvyššího správního soudu jasné, že může významně ovlivnit poměry v daném území. Nejvyšší správní soud proto souhlasil se závěrem zdejšího soudu, že v případě posuzované stavby se s ohledem na její parametry a vlastnosti, tedy výšku, blízkost zástavbě rodinných domů a produkované imise, jedná o případ *flagrantní nezákonnosti* s ohledem na znění § 96 odst. 1 stavebního zákona (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 64, který v podrobnostech odkázal na body 52 až 57 rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174).
60. Nejvyšší správní soud dále poznamenal, že stavebník nepředestřel žádnou argumentaci, kterou by závěry rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174 vyvrátil (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 65). Takovou argumentaci neobsahuje ani nynější žaloba, která je ostatně téměř shodná s kasační stížností, k níž se vztahoval závěr Nejvyššího správního soudu o absenci relevantních argumentů. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dodal, že pro věc není rozhodná faktická hodnota hluku, ale to, že se v případě sporné stavby o významný zdroj hluku jedná, a lze proto logicky očekávat, že územní souhlas nebude dostačující. Rozhodné není ani to, že stavebník následně síla zaplachoval, aby omezil odrazy slunečního záření do obytné zástavby – tato skutečnost by mohla být brána v potaz v případě, kdy by byla poměřována újma, která vzniká stavebníkovi a veřejnému zájmu tím, že síla na místě stojí. To však v tomto případě nebylo nutné (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 65).
61. Dále Nejvyšší správní soud souhlasil se zdejším soudem v tom, že i v případě, že by si stavebník neuvědomil, že odrazy budou směřovat do oken okolních rodinných domů, nemohl přehlédnout, že se bude jednat o dominantní prvek v krajině. Co se týče prašnosti, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že posuzovaná stavba je na rozdíl od již dříve v areálu postavených sil umístěna v blízkosti obytné zástavby. Fakt, že manipulace s obilím a dalšími zemědělskými plodinami zvýšenou prašnost přináší, je podle Nejvyššího správního soudu logický, a proto není třeba jej prokazovat. Ve správním spise je navíc založeno CD s videozáznamem. Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud doplnil, že je všeobecně známo i to, že se síly s uskladněným obilím se pojí riziko výbuchu, což plyne i ze stanoviska Hasičského záchranného sboru založeného ve správním spise (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 65).
62. Významnou skutečností, ze které stavebník mohl a měl dovodit, že hrozí podstatná změna poměrů v území, byla podle Nejvyššího správního soudu také podmínka stanovená závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice Středočeského kraje požadující objektivizaci hladiny akustického tlaku v okolí stavby ve fázi zkušebního provozu stavby. Nasvědčovala totiž tomu, že existovaly odůvodněné obavy o dopady, které bude mít provoz stavby na dodržení limitu akustického tlaku ve chráněném prostoru obytných staveb (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 66).

63. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu plně odpovídají na žalobní námitky, v nichž stavebník žalovanému vytýká, že dostatečně nezjistil skutkový stav, pokud nedoplnil dokazování k závěru o podstatné změně poměrů v území. Stavebník totiž shodně jako v kasační stížnosti vychází z nesprávné domněnky, že byl žalovaný povinen podstatnou změnu poměrů prokázat. Jak však vyplývá z výše uvedeného, rozhodnou otázkou bylo, zda měl stavebník podstatnou změnu poměrů předpokládat. Z předchozího rozsudku zdejšího soudu ve spojení s rozsudkem č. j. 2 As 278/2022-60 pak jednoznačně vyplývá, že zde existovaly dostatečné indicie, na jejichž základě stavebník podstatnou změnu poměrů předpokládat měl a musel. Závěr žalovaného je s těmito rozsudky v souladu.
64. Nejvyšší správní soud dále přisvědčil závěru rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174, podle kterého je nepravděpodobné, že by si stavebník realizující záměr s nákladem mnoha milionů korun nezjistil informace, jaké úkony budou podle stavebního zákona předcházet, resp. že by to nevěděl na základě předchozích zkušeností. Stavebníkovi byla také vytýkána nedostatečnost předložených podkladů, které si musel být vědom. Pochybení stavebního úřadu mu tedy muselo být podle Nejvyššího správního soudu zřejmé (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 67). K tomu lze ve shodě s Nejvyšším správním soudem dodat, že byť zákon počítá s tím, že některé nedostatky žádosti lze odstranit, v nynějším případě se jednalo o nedostatky zásadní. Tato okolnost pak v souhrnu s ostatními skutečnostmi pouze přispěla k závěru o absenci dobré víry stavebníka (srov. tamtéž). Být je pravdou, že na stavebníka nelze přenášet povinnosti, které mají orgány státní správy, v nynějším případě se jednalo o zjevnou nezákonnost, nikoliv o hraniční případ, kde by nedostatečnost územního souhlasu nemusela být zřejmá (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 69).
65. Stavebník dále žalovanému vytkl, že aplikoval nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 17/16 účelově. Shodnou námitku uplatnil též v kasační stížnosti proti rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174. Námitce účelové aplikace Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Zdejší soud naopak podle něj vycházel z prokazatelných vnějších skutečností, které hodnotil komplexně a nezaměřoval se pouze na některé dílčí aspekty (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 68). Účelové aplikace nálezu sp. zn. I. ÚS 17/16 se nedopustil ani žalovaný, který i při aplikaci obecných závěrů zmíněného nálezu na nyní posuzovanou věc vyšel z rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174, a proto lze i v této otázce na hodnocení Nejvyššího správního soudu odkázat.
66. K argumentaci stavebníka týkající se nálezů sp. zn. I. ÚS 17/16 a sp. zn. I. ÚS 946/16 Nejvyšší správní soud dodal, že stavebník se na jedné straně těchto nálezů dovolává, ačkoliv na druhé straně sám upozorňuje na jejich omezený dopad. V této souvislosti pak Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2021, č. j. 8 As 127/2019-288, s tím, že tam uvedená „kritika“ se vztahuje k nejednoznačnosti závěrů Ústavního soudu pro případy, kdy správní soud dospěje k závěru, že převáží závažný veřejný zájem nad dobrou vírou oprávněného z rozhodnutí či nad jeho důvěrou v zákonnost a neměnnost takového rozhodnutí. Námitka stavebníka, že je nutné zmírnit dopady v případě, že dojde ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, není podle Nejvyššího správního soudu důvodná, neboť tento požadavek vyslovil Ústavní soud pouze ve vztahu k řízením o přezkumu licence k výrobě elektrické energie ze solárních elektráren z dob „solárního boomu“ ke konci roku 2010 (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 71).
67. Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k jednoznačnému závěru, že stavebník nemohl být v dobré víře v práva nabytá územním souhlasem a nemohl být ani v dobré víře v jeho zákonnost. Existovaly totiž skutečnosti, z nichž mu muselo a

mělo být zřejmé, že spornou stavbou může dojít k významné změně poměrů v území, která může negativně ovlivnit vlastníky okolních staveb, a proto mu tedy mělo být jakožto osobě delší dobu podnikající v dané oblasti jasné, že pro předmětnou stavbu nemůže být územní souhlas dostačující (viz rozsudek č. j. 2 As 278/2022-60, bod 69).

68. Popsané závěry Nejvyššího správního soudu tedy plně vyvrací důvodnost žalobních námitek. Jak již soud opakovaně uvedl, nyní napadené rozhodnutí převzalo (z důvodu kasační závaznosti) závěry rozsudku č. j. 43 A 20/2020-174 a nynější žaloba kopíruje kasační námítky, které Nejvyšší správní soud shledal v rozsudku č. j. 2 As 278/2022-60 nedůvodnými. S ohledem na absenci „přidané hodnoty“ nyní předložené žaloby, nemá ani zdejší soud co dodat a plně na závěry Nejvyššího správního soudu odkazuje.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

69. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
70. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stavebník nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
71. Osobě zúčastněné na řízení soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a ani neshledal žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2025

Mgr. Ing. Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu